

DESIRE®

Kat Cantrellová
Bosá nevěsta

 HARLEQUIN®
TM

KAT CANTRELLOVÁ

BOSÁ NEVĚSTA

PŘEKLAD

LAĎKA KRÁTKÁ

Milá čtenářko,

hrdinkami mých květnových příběhů jsou mladé ženy, které svou kariéru berou velmi vážně a také ve svém oboru patřičně vynikají. Tak například Cara v povídce Bosá nevěsta je prestižní módní návrhářkou, Misha v romanci Společně na seznamce vytvořila seznamovací aplikaci, no a Ava, jak již z názvu Učitelka etikety vyplývá, se zabývá učením pravidel zdvořilého chování.

Všechny tři se potkají se svým budoucím partnerem při práci, a asi mi budete věřit, že to vůbec nebudou mít jednoduché. A i když se zpočátku romantickému vztahu a touze brání, přece jen je ta pradávna alchymie lásky přemůže.

Užijte si krásně májovou četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Kat Cantrellová

BOSÁ NEVĚSTA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
From Ex to Eternity

První vydání:
Harlequin Books, 2015

Překlad:
Ladka Krátká

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2015 by Kat Cantrell
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Bosá nevěsta: 2016 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1561-2
ISBN: 978-83-291-1563-6
ISBN: 978-83-291-1565-0

PRVNÍ KAPITOLA

I ti vodní ptáci, kteří švitořili v blízkosti písčné pláže, si užívali víc než Cara Chandlerová Harrisová.

Rekreační středisko v karibské oblasti Turks a Caicos přímo vybízelo k vodním sportům a potápění, Cara však měla docela jiné starosti. Místo toho, aby se proháněla na surfu na blankytně modrých vlnách s naolejovaným sexy svalovcem, připravovala se na svatební Expo, největší svatební veletrh zaměřený nejen na snoubence. Jako jediná z mnoha módních návrhárek dostala příležitost představit svou kolekci svatebních šatů více než dvěma stovkám obchodních manažerů špičkových firem. Její šaty inspirované pohádkovými bytostmi, zejména vílami a mořskými pannami, byly skutečně kouzelné.

Pro Caru to byla jedinečná příležitost. Svatební veletrh patřil k největším módním událostem a po celé tři dny, kdy probíhá i doprovodný program, jsou jeho nedílnou součástí módní přehlídky. To znamenalo, že její salón bude své služby a zboží také vystavovat. Jako začínající návrhářka si tedy přála představit se v tom nejlepším světle.

Nemohla do toho všeho ještě zaplétat srdeční záležitosti, to by ji dohnalo k šílenství, nebo konzumaci alkoholu.

Profesionálním okem zhodnotila modelku v bílých saténových šatech Ariel, které měly sukni ve tvaru mořské panny, a se špendlíky v ruce snad již postě poklekla, aby upravila délku sukni.

„Nezapomeň, že modelka bude mít tentokrát boty na vyšším podpatku než obvykle,“ připomněla jí Meredith, její asistentka a sestra v jedné osobě, a podala jí další špendlíky.

„Abych nezapomněla, před chvílí jsem volala na letiště. Měli pro mě dobrou zprávu. Prý to ztracené zavazadlo našli a doručí jej ještě dnes, a to nejpozději do čtyř hodin odpoledne.“

Sláva! Právě v té tašce byly všechny jejich svatební střevíce.

„Díky, zlato. Výšku podpatků jsem započítala,“ usmála se a mrkla na sestru. „To je zatím všechno. Můžeš jít, Popelko,“ zazubila se.

Meredith si přehodila hustý pramen vlasů přes rameno a přikývla. „Doufám, že dostanu pochvalu. Modely děvčatům padnou skvěle, jen tu a tam je potřeba šaty zabrat v pase,“ konstatovala s uspokojením.

Meredith měla pravdu a byla si toho ostatně dobře vědomá. Role asistentky jí sedla. Měla pro tuhle práci nadání.

Cara se zasmála. „Tíží tě svědomí, že se ti málem podařilo utrhnout rukáv u šatů Aurora, a teď se to u mě snažíš vyžehlit, je to tak?“

„Spíš si dělám starosti s něčím jiným...“ zamumlala spíš pro sebe a podala sestře poslední špendlík. Po celou dobu se přitom dívala do mobilního telefonu a tiše si pobrukovala oblíbenou melodii.

„Víš, jak tuhle písničku nesnáším,“ zamumlala Cara s pusou plnou špendlíků.

„Proto ji zpívám. Mladší sestry jsou od toho, aby ty

starší popichovaly. K čemu jinému by pak byly dobré?“

„Například k tomu, aby sehnaly zbytek děvčat na zkoušku. Do zahájení výstavy zbývají tři dny a je potřeba nacvičit nástupy.“

Jakmile si tuhle skutečnost uvědomila, stáhlo se jí hrdlo úzkostí a začala se úpěnlivě modlit. Zbývají necelé tři dny do zahájení veletrhu! Po příletu zjistily, že se jim ztratilo zavazadlo, Meredith málem zničila jedny šaty a klimatizace v hotelu nefungovala. A to byly v Grace Bay teprve první den!

„Nechápu, proč jsem jako obvykle dala na tebe a na tenhle veletrh jsem se přihlásila,“ zaúpěla.

Cara netušila, jak se stalo, že právě ona dostala tuhle jedinečnou šanci. Vždyť mezi přihlášenými bylo tolik jiných, navíc zvučných jmen. Je pravda, že posledních osmnáct měsíců, kdy se pohybovala v téhle branži, se objednávky jen hrnuly a šťastné nevesty v jejích šatech došly až k oltáři. Jejich fotografie se posléze objevily ve všech společenských časopisech. Jenže to bylo v Houstonu. Navíc v Texasu jsou jména jako Chandler a Harris dobře známá. Grace Bay je však od Texasu na míle daleko.

„Protože jsi vždycky dala na můj znamenitý úsudek,“ odpověděla Meredith. „A uznej, že ses nikdy nezklamala. Takže se přestaň nervovat. Ostatně nemusíš se tak křečovitě držet toho, co sis naplánovala. Plány se dají vždycky upravit.“

„Šaty se dají upravit, s ničím jiným se hýbat nebude! A běda tomu, kdo by se odvážil cokoli měnit.“

Meredith zamávala na dvě děvčata, která se právě objevila ve dveřích mobilního přehlídkového mola, obě ve svatebním a bosé, stejně jako ostatní modelky. V duchu se modlila, aby chybějící zavazadlo doručili co nejdřív.

„Chybí Jackie,“ poznamenala Cara, která kvapně přehlédla halu. „Kde je?“

„Je jí zle. Od rána zvrací,“ odpovědělo jedno z děvčat a pokrčilo bezradně rameny. „Varovala jsem ji, aby nepila vodu z kohoutku.“

„Voda by měla být nezávadná,“ nakrčila Cara starostlivě čelo.

„Pak je jí tedy špatně z něčeho jiného,“ odušila Meredith a položila Caře ruku na rameno. „Možná viróza. Snad to brzy přejde.“

„Doufejme. Jackie má vystupovat poslední přehlídkový den, tedy za necelý týden,“ povzdechla si Cara a tázavě se podívala na Holly, která s Jackie sdílela pokoj. „Tobě je zatím dobře, Holly?“

Křehká blondýnka v krajkových šatech značky Belle se podívala na Caru prázdnýma očima. „To není nakažlivé. Jackie je těhotná.“

Cara se rozhlédla, kde by se posadila. Nakonec ztěžka dosedla na červený koberec pokrývající písek, zatímco ostatní modelky se s jekotem shlukly kolem Holly.

Meredith se uvelebila vedle sestry. „To jsem netušila, vážně. Kdybych věděla, že –“

„Nic se neděje. To se zkrátka stává. V tomhle věku ženy bývají těhotné. Většina z nich pracuje, a to téměř po celou dobu těhotenství.“

Meredith na okamžik zaváhala. „Jestli ti to pomůže, obleču si na zkoušku její šaty.“

Cara byla sestře vděčná, že jí zbytečně nepřipomínala, že byla před dvěma lety také těhotná. Bohužel to tenkrát nedopadlo dobře. Trvalo dlouho, než překonala smutek a pocit beznaděje. Meredith si toho byla zřejmě dobře vědomá. Díky svatebnímu salónu tuhle těžkou dobu našťěstí překonala.

„To nepůjde. Jackie má přes hrudník úplně jiné

míry a teď to nemůžu přešívát. Zabralo by to celé odpoledne.“

Pro Caru byl však model Mulan, inspirovaný dalekou Asií, akorát.

Povzdechla si. To je tak, když má někdo tuctovou postavu, zejména míry přes prsa, pomyslela si.

Meredith podědila postavu i vlasy po matce. To znamená, že byla výjimečně krásná s nádhernými vlasy barvy ořechu a vybraným vystupováním. Cara byla po otci, se schopností racionálně uvažovat a se smyslem pro podnikání. Kdyby se v Texasu volila královna krásy, rozhodně by nepatřila mezi ty, které by se ucházely o korunku. Oproti tomu Meredith nebo matka by na ni měly plným právem nárok.

„Na zkoušku si je vezmu sama,“ povzdychla si a vstala.

Ostatně oblékla si je již několikrát, stejně jako všechny ostatní modely. Měla ve zvyku vyzkoušet si šaty jako první. Jakmile je sestehovala, opatrně je navlékla přes hlavu, postavila se před zrcadlo a zašeptala: „*Ano*.“ To kouzelné slovo, které každá nevěsta vysloví před oltářem. Pokud jí přitom vstoupily slzy do očí, věděla, že šaty jsou v pořádku.

Tenhle test měl však jednu malou trhlíčku – brečela pokaždé. Věděla totiž, že tenhle fantastický model z krajek a saténu vytvořila pro někoho jiného. Byla talentovaná, pod rukama se jí tvořilo úžasné dílo, všichni ji obdivovali, jenže – sama byla stále svobodná.

Nechala Meredith a štěbetající děvčata v hale a odkráčela po červeném koberci přímo do středu pavilonu. Výstavní část veletrhu měla probíhat v moderní pětipatrové budově, lépe řečeno dvou, jelikož impozantní plavecký bazén ji rozděloval na dvě stejné části. V téhle chvíli se tu místo fotografů hemžili

dělníci, kteří dokončovali poslední úpravy, a jejich hlasy se rozléhaly zatím opuštěným areálem. Přehlídka svatebních šatů byla samozřejmě jen jednou z mnoha doprovodných programů, které měly v celém pavilonu proběhnout.

Zamířila k výtahu a čekala, až se otevřou dveře kabiny. Po pěti minutách to vzdala a ta tři patra, kde byly všechny ubytované, vystoupala po schodech. V pokoji děvčat vyndala z ledničky perlivou minerálku a podala ji úplně zničené Jackie. Vzápětí vklouzla do šatů, které ležely nedbale pohozené na posteli, a v duchu zaúpěla. Trvalo jí několik dní, než je ušila. Jenže tohle bylo v tuhle chvíli zřejmě to poslední, co Jackie trápilo.

Šaty jí sedly jako ulité. Léta si udržovala stejnou postavu. Nebylo to však zadarmo, musela pravidelně běhat a hlídat si jídelníček.

Zrcadlo tentokrát vynechala. Jen by jí zbytečně připomnělo, co ostatně dávno věděla, a totiž to že jako nevěsta vypadá kouzelně, nicméně bez ženicha to zkrátka nejde.

Do haly za ostatními se vrátila bosá. Po celém dni na jehlových podpatcích to byla nesmírná úleva, bohužel bez nich, stejně jako bez make-upu, se tady neobešla. Byl to zvláštní pocit procházet se bosá, Chandlerova Harrisova děvčata nikdy neopustila domov, aniž by byla dokonale upravená, nicméně nazout se do bot s jehlami bylo to poslední, co byla v tuhle chvíli ochotná udělat.

Ostatně k tomuhle modelu by se stejně nehodily.

Bosky tedy začala předvádět modelkám, jak si představuje, že by se měly pohybovat po mole. Byla jim vděčná, že jí věnovaly pozornost a odpustily si jízlivé poznámky ve smyslu, že tohle je jejich práce a samy vědí nejlépe co a jak.

Ostatně tušily, že Cara by si to nenechala líbit. Přestože jako módní návrhářka teprve začínala, dokázala si vybudovat respekt. Práci dobře rozuměla a běda tomu, kdo by se jí odvážil postavit. Tohle byl její život a prozatím se nenašel jediný důvod, proč by na svých nápadech měla něco měnit.

Zatímco tedy Cara vykračovala po mole a předváděla model ze všech stran, mezi děvčaty zavládl rozruch.

„Páni,“ zašeptala Holly a oči se jí rozšířily nadšením. Pohled upírala ke vstupním dveřím haly a svatební šaty pro ni nebyly v tuhle chvíli vůbec důležité. „Tenhle by stál za hřích, co říkáte?“

Caru překvapilo, že Meredith také vyvalila oči, tentokrát spíše zděšeně, otočila se tedy ke dveřím a ztuhla. Zírala na muže v tmavém obleku, který stál uprostřed přehlídkové haly s hlavou natočenou mírně na stranu a měřil si Caru od hlavy k patě drzým vyzývavým pohledem. Krve by se v ní nedořezal. Ve tváři měla vepsané, že jejím největším přáním je, aby tenhle muž zmizel tak rychle, jako se objevil. Slova se jí však zadržela v hrdle. Pokud by řece jen promluvila, patrně by ze sebe vydala pouze nesrozumitelné skřeky.

„To je ta věc, kterou jsem ti zapomněla sdělit,“ odkašlala si Meredith rozpačitě. „Překvapení!“ dodala a nervózně se uchichtla.

Keith Mitchell vzbudil všeobecný rozruch, ale v žádném případě se nenechal vyvést z míry. „Dlouho jsme se neviděli,“ zazubil se místo pozdravu s pohledem upřeným na bílý satén a krajky.

„Ano. Jak vidíš, tak žiju, dýchám, teď už i dobře spím,“ vypůjčila si slova Scarlett O’Harové z románu Jih proti Severu a křečovitě roztáhla koutky do úsměvu. „Vypadáš pořád stejně, vůbec ses nezměnil,

dokonce nosíš svou oblíbenou značku bot,“ poznamenala jízlivě.

„Vyhovuje mi,“ bránil se Keith. „Mám rád pohodlné boty.“

„Výborně,“ přikývla Cara. „Tak je použij. Dveře jsou tamhle.“

„Zřejmě tě zklamou, zlato,“ zazubil se a jeho dokonale rovné zuby se bělostně zaleskly. „Ale tohle je má show.“

„Prosím?“ rozhlédla se zmateně po modelkách ve svatebním, aby se ujistila, že nesní. Sevřel se jí žaludek. Tohle není dobrá zpráva. To se nemělo stát.

Co proboha dělá *Keith Mitchell* na svatebním veletrhu v Grace Bay?

„Chceš mi snad tvrdit, že máš na starosti módní přehlídku?“ V duchu zaúpěla. Představa, že by se Keithu Mitchellovi měla zodpovídat, byla děsivá. Dost na tom, že tu před ním stojí ve svatebních šatech a k tomu bosá.

Jakmile si to uvědomila, nervózně přešlápla z nohy na nohu. Bez bot si připadala téměř jako nahá.

„Musím tě zklamat, zlato. Mám na starosti celý tenhle veletrh,“ odpověděl Keith věcně. „Společnost Regent Group mě pověřila, abych tuhle pohádkovou rekreační oblast proměnil v nejžádanější svatební destinaci na světě. Pokud se mi to podaří, dostanu příležitost zopakovat to samé na dalších karibských ostrovech.“

Tohle je zlý sen, pomyslela si Cara. Netušila, proč se to muselo stát právě jí. Měla neblahý pocit, že se jí po jeho boku bude na ostrově těžko dýchat. Už nyní se zdálo, jako by ve vzduchu nápadně ubylo kyslíku.

„Takže svatby jsou teď tvoje specialita? Pokud si dobře vzpomínám, neměl jsi k nim zrovna vřelý vztah.“

„Tyhle svatby nanečisto mi nevadí. Není to totiž doopravdy,“ zasmál se pobaveně. „Proto jsem tuhle práci vzal.“

Uvědomila si, jak divoce jí tluče srdce. Tenhle pocit nezažila už celé dva roky, vlastně od chvíle, kdy Keitha viděla naposled. Poslední dobou vedla celkem poklidný život. Zato v tuhle chvíli se jí v žilách vzbouřila jižanská krev a probudila se bojovnost, kterou měly ženy na jihu zakódované v DNA.

„Na tenhle veletrh jsem byla pozvaná jako módní návrhářka. Vlastním svatební salón. Pokud jsi o tom nevěděl a pokud nemáš k téhle práci žádný vztah, doporučovala bych ti, aby ses raději poohlédl po místu, které ti bude víc vyhovovat,“ usmála se na něj líbezně.

Meredith si nenápadně odkašlala, zřejmě aby Caru upozornila, že zašla příliš daleko. Občas tuhle drobnou pomoc potřebovala. Byla jako chřestýš, který dlouho nehybně číhá na kořist, a pak náhle zaútočí. Většinu lidí svým chováním zastránila.

Keith se však jejímu útoku jen pobaveně zasmál. „Věděl jsem, že tě tu najdu, ale netušil jsem, že až tě potkám, budeš se procházet ve svatebních šatech po přehlídkovém mole. Připomnělo mi to staré dobré časy.“

„Brzdi, Mitchell. Potěšení je pouze na tvé straně. Já naopak uvažuji, jak to zařídit, abych tě příštích šest dní viděla co nejméně. Pokud možno vůbec.“

Uličnický na ni zamrkal. Vypadal neodolatelně. Jako vždycky. Vysoký, štíhlý, s krátkými černými vlasy připomínající půlnoční nebe a v padnoucím lesklém obleku. Málokterá žena by mu dokázala odolat.

„Je už pozdě, Mitchell. Kdysi jsem pro tebe měla slabost. Byli jsme pár a mohl jsi mě mít, kdybys jen trochu chtěl. Kdybys dokázal shlédnout ze svých výšin. Teď už pro tebe nemám v srdci místo.“

Oči, které se na ni před chvílí vesele smály, ztvrdly. Ve tváři se mu objevilo napětí. Líbezný nevinný pohled, kterým dokázal očarovat srdce kdejaké ženy, byl ten tam. Nebyl zvyklý, aby ho někdo takhle tvrdě odmítl. Kdykoli nasadil tenhle sladký neodolatelný výraz, dostal, co chtěl.

Naposledy tenhle úsměv viděla, když se převlékala do svatebních šatů – přesně za čtyřicet sedm minut jim měli podle programu zahrát Kánon v D dur.

„Budeš se muset smířit s tím, že příštích několik dní, budeme v kontaktu, Caro. Bez spolupráce to nepůjde. Doufám, že se dokážeš přenést přes to, co se stalo. Očekávám od tebe profesionální výkon.“

V místnosti zavládlo hrobové ticho. Děvčata ani nedutala a Cara cítila jejich upřený pohled v zádech.

„To, co se stalo, je dávno za mnou,“ zalhala a pro jistotu nasadila veselý úsměv. „Pět minut poté, co jsi odešel, jsem nad tím mávla rukou.“

Zase lež.

„V tom případě je vše v pořádku. Později tě pozvu na skleničku a můžeme začít tam, kde jsme skončili.“

„Asi tě zklamou. V práci nepiju, není to dost profesionální.“

Keith si povzdechl, opustil přehlídkovou halu a nechal spoustu krásných žen ve svatebních šatech za zády. V duchu děkoval nebesům, že ho prozatím tohoto osudu ušetřila.

Ostatně jako koordinátor výstavy měl na starosti spoustu dalších povinností, mimo jiné obejít středisko a všímat si věcí, jež vyžadovaly pozornost. Jeho asistentka, Alice, cupitala za ním. V ruce držela tablet a zapisovala do něj poznámky, které diktoval. Zvykla si na pracovní nasazení, které spolupráce se šéfem jako on vyžadovala, a postupem času se dokonale přizpůsobila.

Keith naštěstí dokázal ocenit kvalitu.

Na starosti měl všechno od střechy až po předváděcí molo na pláži, včetně restaurací, barů, jejich zaměstnanců a zaměstnanců hotelu a samozřejmě relaxačního centra. Kromě programu patřily do jeho kompetence i stavební úpravy. Zkrátka toho měl na starosti víc než dost a nyní se k tomu ještě vkrádala představa Cary ve svatebních šatech, rozhodné a sebejisté ženy, která úspěšně vedla firmu, kterou sama založila a od základů vybudovala.

Tentokrát nefungovala pojistka, kterou se naučil používat, kdykoli se dostal do nepříjemné situace. Zakázal si totiž o dotyčném člověku přemýšlet a většinou to pomohlo. Nyní se však myšlenkami neustále vracel ke Caře, a čím usilovněji se snažil přemýšlet o něčem jiném, tím urputněji se mu její představa vracela.

Tahle Cara byla oproti té původní, kterou znal, mnohem průbojnější a odvážnější.

Nebyla to jeho zásluha, že byla nominovaná na tenhle prestižní veletrh. Poslední dobou se o jejím svatebním salónu hodně mluvilo, její jméno a značka Design Cara Chandlerová Harrisová začínala být mezi lidmi stále oblíbenější a známější. Zejména mezi těmi, kteří disponovali penězi, a byli tudíž pro výsledek výstavy rozhodující.

Volba byla tedy jasná a rozhodnutí pozvat Caru na veletrh bylo snadné. Setkat se s ní po letech a spatřit ji na vlastní oči bylo mnohem obtížnější.

Cara byla nepochybně žena s jasnými představami o životě. Většina žen přemýšlí o budoucnosti, alespoň ty, s nimiž se setkal. Cara však prokázala skutečný talent. Před dvěma lety ho dotáhla málem až k oltáři. Naštěstí se mu podařilo včas vycouvat a neztratit volnost a svobodu.

Od té doby si dával pozor, aby stejnou chybu nezapakoval. Na Caru se mu pomocí nacvičené techniky podařilo zapomenout dokud... dokud ji dnes opět nespatriil. Jenže společnost Regent Group si ho nevybrala náhodně. Zaměstnali spolehlivého a nesmírně pracovitého člověka, který miluje výzvy.

Keith si toho byl dobře vědom. Rozhodl se tedy pohlížet na Caru jako na ostatní ženy, jako jednu z mnoha, za které na veletrhu nese zodpovědnost, a pokusil se její představou nerozptylovat. Přesto se mu zdálo, že ani ona na něj nezapomněla a že ji stále přitahuje.

„Alice, pošlete, prosím, láhev červeného vína slečně Chandlerové Harrisové na její pokoj,“ uzavřel myšlenkový pochod a považoval tak celou záležitost za vyřízenou.

„Jak si přejete,“ odpověděla Alice.

Zastavili se před nádherným plaveckým bazénem, který celému areálu dominoval. Voda díky tmavě modré barvě obkladu stěn připomínala moře před bouří a ostře tak kontrastovala s blankytnou, až průzračnou modří oceánu v pozadí. Umělý ostrůvek uprostřed dokázal navodit romantickou náladu a přesně z toho důvodu tam bylo možné povečeřet ve dvou.

Vánek si pohrával se slunečníky, které jako pestrobarevní motýli lemovaly okraje bazénu, a když se vítr poněkud zvedl, všechny se rázem vesele zatřepotaly.

Přesto se Keitha zmocnil stísněný pocit. Podle plánu mělo být všechno za pár dnů hotové, prozatím tomu nic nenasvědčovalo. Zdálo se, že přijel právě včas. Rozhodně si dá záležet na tom, aby všechno běželo hladce.

Keith Mitchell nebyl z těch, kdo uměli prohrávat. Požadoval od sebe i od ostatních dokonalost

a přesnost. Nepřipouštěl selhání. Za tři dny má být výstava otevřená a také bude. Hlavní číslo programu bude přehlídka svatebních šatů. Dostaví se celá řada významných obchodníků, přítomná budou také média – televize, tisk, a další lidé z branže, tedy všichni ti, jejichž hlavním zájmem jsou svatby, svatební obřady a záležitosti s touto slavnostní událostí spojené.

Modely Cary Chandlerové Harrisové by se měly stát zlatým hřebem večera.

V Keithovi vzrůstal vztek na svou slabost. Nemohl se zbavit představy Cary ve svatebních šatech, jak se prochází bosá po mole. Při chůzi vířila vzduch a hebká saténová látka se jí půvabně vlnila kolem nohou a každý další krok jej nesmírně vzrušoval. Nebylo těžké domyslet si linii jejího těla, jež tak dobře znal. Představa Cary bez šatů ho vzrušovala od první chvíle, a tenhle kouzelný okamžik nebyl výjimkou. Ostatně jejich přitažlivost byla vzájemná. Před dvěma lety se vášnivě a nespoutaně milovali, a i dnes by přísahal, že v jejich očích zahlédl žádostivost.

V zamyšlení se ocitl až v samém centru příprav, totiž v hotelové hale, kde na něj čekala ředitelka komplexu, Elena Moorová. Jakmile ho uviděla, vřele mu stiskla ruku na přivítanou.

„Pane Mitchell, vítejte zpátky,“ pozdravila ho srdečně. „Jsem opravdu moc ráda, že se opět setkáváme.“

„Potěšení je na mé straně,“ odpověděl a myslel to naprosto upřímně. „Děkuju, že jste si na mě vyšetřila čas.“

Od poslední návštěvy uběhly tři týdny a Keith se vážně zajímal o to, co se v resortu za tu dobu změnilo. Změnil se zejména počet zaměstnanců. Jednotlivá políčka na seznamu profesí se postupně zaplňovala a většina z nich již prodělala krátké školení.

Nakonec ho Elena doprovodila do pokoje, který pro něj po čas výstavy v hotelu vyhradila, a taktně ho opustila. Oči mu padly nejprve na kufry. Byla to z její strany milá pozornost, jež však přispívá ke spokojenosti zákazníka. Byl jí za to vděčný. Tento hotel nabízel řadu služeb na vysoké úrovni, které bezesporu přidávaly na hodnotě pobytu. Většinu roku strávil na cestách, a jestli znal něco důvěrně, pak hotely a služby, které nabízely.

Cestoval, aby zapomněl. Nebo zapomínal, protože cestoval? Tohle mu nebylo nikdy dost jasné a vlastně se bál si na to odpovědět. V každém případě bylo v jeho životě prozatím všechno dočasné. Dokonce i tohle zaměstnání.

Pokoj byl prostorný, s kuchyní a mikrovlnou troubou, televizí a připojením k internetu.

Otevřel kufr a nejdříve ze všeho pověsil do skříně obleky. Pak přišly na řadu košile a ostatní oblečení. Jakmile skončil, zamířil do sprchy. Ocenil elegantní, avšak jednoduchý design.

Pracovní doba zdaleka neskončila, ostatně během výstavy obvykle pracoval čtyřicet hodin denně. Bylo však nutné si tu a tam udělat přestávku. Osvěžený chladnou vodou se usadil do křesla s plechovkou oblíbené značky piva v ruce. V tomhle hotelu věděl, jak hosty hýčkat. Na chvíli se pohodlně uvelebil a zadíval z okna.

K pokoji neodmyslitelně patřila i prostorná terasa s překrásným výhledem na moře. Nebe na obzoru se začalo postupně zbarvovat. Blankytná modř pomalu ustupovala světle růžové. Den se chýlil k večeru.

Keith Mitchell si nedokázal představit lepší způsob života. Zatím se mu dařilo.

Od rána do večera pracoval, obvykle mu stačily čtyři hodiny spánku a před svítáním byl opět na

nohou. Ráno si chodil pravidelně zaběhat. Miloval opuštěnou pláž, svěží vzduch, miloval samotu. Vyhovovala mu. Nebo si to alespoň namlouval. Báł se trvalejšího vztahu. Znamenalo to rozptýlení, vyrušení z pracovního nasazení. Raději se uzavřel do sebe a zakázal si přemýšlet o soukromém životě.

Do včerejšího odpoledne, tedy do chvíle kdy se opět setkal s Carou, se mu to celkem dařilo. I když to jeho rozum odmítal připustit, srdce neoklamal. Bylo načase, aby si přestal nalhávat, že ho ani trochu nezajímá, co poslední dva roky dělala a jak se jí daří. Opak byl pravdou. Cara ho dráždila k zešílení. Vzpomínky byly příliš živé, než aby dokázal zapomenout. Marně si připomínal, jak mu lhala. Snažila se s ním manipulovat, jen aby ho dostala před oltář.

Zbytek dne se usilovně snažil vytlačit vzpomínky na Caru z mysli a soustředit se na práci. Jakmile pak večer ulehł do postele, tvrdě usnul, aby před svítáním jako obvykle vyskočil a šel si zaběhat.

Na pláži bylo ticho a svěží vítr ho brzy dokonale probral. Tentokrát však nebył sám. Poznal ji okamžitě. Nepatrně zrychlil, než s ní srovnal tempo.

„Netušil jsem, že jsi začala běhat.“

„Nápodobně,“ vrhla po něm odměřený pohled.

„Není to tak dlouho, co jsem s tím začal,“ vydechl, „musím se udržovat v kondici.“

„Kdo ne?“ odpověděla udýchaně.

Nějakou dobu běželi mlčky. Nebylo to však ticho, které panuje mezi přáteli, kdy slova jsou zbytečná. Z jejich mlčení bylo cítit napětí. Bylo mezi nimi tolik nevysloveného, dlužili si vysvětlení a také omluvu.

Po chvíli Cara zvolnila tempo, nakonec zastavila a začala protahovat namáhané svaly. Keith sledoval její štíhlé pružné tělo, blond vlasy, které se s každým

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Bosá nevěsta*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.